

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ดนตรีคือภาษาสากล ที่ผู้ประพันธ์เพลงสามารถถ่ายทอดความรู้สึกของตนเองผ่านโน้ตดนตรี เพื่อให้ให้นักดนตรีได้บรรเลงบทเพลงของตนแก่ผู้ฟัง สิ่งสำคัญที่สุดในการเรียนดนตรีคือการอ่านโน้ตดนตรีได้ การอ่านโน้ตดนตรีจัดว่าเป็นทักษะพื้นฐานที่สำคัญของการเรียนดนตรีในระดับสูงได้อย่างมีประสิทธิภาพ การอ่านโน้ตดนตรีช่วยให้ผู้เรียนสามารถศึกษาหาความรู้ด้วยตัวเองได้อย่างไม่มีที่สิ้นสุด “โคดาเย (Kodaly) มีความเชื่อว่า ความสามารถในการอ่านและเขียนโน้ตเป็นปัจจัยสำคัญในการเรียนศิลปะดนตรีทุกประเภท ไม่ว่าจะเป็นประวัติศาสตร์ดนตรี การวิเคราะห์เพลง การแต่งเพลง หรือการปฏิบัติบรรเลงดนตรี” (ธวัชชัย นาควงษ์, 2541: 1)

ไวโอลินเป็นเครื่องดนตรีตะวันตกที่จัดอยู่ในกลุ่มเครื่องสาย (String Instruments) เป็นเครื่องดนตรีที่มีขนาดเล็ก และเสียงสูงที่สุดในบรรดาเครื่องสาย ได้แก่ ไวโอลิน (Violin) วิโอล่า (Viola) เชลโล (Cello) และดับเบิลเบส (Double bass) ไวโอลินมีสายทั้งหมด 4 สาย ได้แก่ สาย G, D, A และ E ตามลำดับเสียงต่ำไปเสียงสูง เกิดเสียงโดยการใช้นิ้ว (Bow) สีให้เกิดเสียง การเล่นไวโอลินไม่เหมือนกับการเล่นเครื่องดนตรีที่มีลิ้นนิ้ว เช่น เปียโน หรือคีย์บอร์ด ซึ่งมีการกำหนดระดับเสียงไว้อย่างถูกต้องแล้ว เพราะไวโอลินเป็นเครื่องสายที่ไม่มีบาร์ (Bar) จึงเป็นการยากที่จะเล่นระดับเสียงที่ถูกต้อง นอกจากนั้นการวางตำแหน่งนิ้วบนสายไวโอลินยังมีความแตกต่างกันเนื่องจากโน้ตเพลงมีระยะห่างกันทั้งเต็มเสียง (Tone) และครึ่งเสียง (Semitone) ดังนั้นจึงเป็นการยากที่จะให้เด็กสามารถคิดเสียงต่างๆ เหล่านี้ได้

ปัจจุบันการเรียนไวโอลินเริ่มเป็นที่แพร่หลาย ไม่ว่าจะเป็นเด็กหรือผู้ใหญ่ สถาบันดนตรีที่เปิดสอนไวโอลินส่วนใหญ่นิยมใช้วิธีการเรียนการสอนแบบซูซูกิ (Suzuki Method) ซึ่งวิธีการนี้สามารถใช้ได้ผลดีกับเด็กที่เริ่มเรียนตั้งแต่ 3-5 ขวบ เพราะเป็นการสอนโดยให้เด็กจำและเลียนแบบ เด็กเหล่านี้สามารถเล่นบทเพลงได้ดีมาก แต่ส่วนใหญ่จะไม่ชอบอ่านโน้ตอ่านโน้ตซ้ำ หรือไม่สามารถอ่านโน้ตสากลได้ ทำให้เกิดปัญหาเมื่อเด็กเริ่มเรียนเพลงในระดับที่

สูงขึ้น เมื่อเป็นดังนั้นครูส่วนใหญ่จึงได้พยายามหาแบบฝึกหัดการอ่านโน้ตเพิ่มเติม ให้แก่เด็ก เช่น Essential Elements for Strings และ Strictly Strings เป็นต้น แบบฝึกหัดทั้งสองเล่มนี้ ช่วยในเรื่องของการอ่านโน้ตโดยตรง เริ่มจากง่ายไปหายาก โดยเริ่มจากโน้ตสายเปล่า คือ สาย G, D และ A แล้วค่อยๆ เพิ่มโน้ตทีละตัว และรวมกันเป็นบันไดเสียง (Scale) โดยมีภาพประกอบการวางนิ้วให้เห็นชัดเจน เด็กจะได้เรียนรู้ทั้งเรื่องของการวางนิ้วที่ถูกต้อง เสียง และจังหวะ แต่ข้อจำกัดของแบบฝึกหัดนี้คือ โน้ตแรกๆ ค่อนข้างน่าเบื่อเพราะเป็นการฝึกให้สี่สายเปล่าตามจังหวะที่กำหนดซึ่งไม่เป็นการฟังเพลงที่ไพเราะ หลังจากได้ไล่บันไดเสียง (Scale) แล้ว จึงจะได้เล่นบทเพลงซึ่งอยู่ในบันไดเสียงที่ได้ฝึกไปแล้ว แต่เป็นเพียงบทเพลงสั้นๆ แม้ว่าเด็ก จะเรียนแบบฝึกหัดเล่มนี้จบแล้ว และสามารถอ่านโน้ตได้ แต่เรื่องของความเข้าใจในทฤษฎีดนตรียังไม่เพียงพอ จากการสอบถามอาจารย์ที่เคยสอนเด็กโดยใช้แบบฝึกหัดเล่มนี้ ได้รับคำตอบว่า แม้ว่าเด็กจะสามารถอ่านโน้ตได้ แต่เรื่องของอารมณ์เพลง (Musically) นั้นยังไม่มี ดังนั้นจึงได้ใช้สอนควบคู่กับหนังสือเรียนซุซูกิ ซึ่งเน้นเรื่องของอารมณ์เพลงมากกว่า

จะเห็นได้ว่าในที่สุด ความสามารถในการอ่านโน้ต เป็นสิ่งสำคัญสำหรับการเรียนดนตรี โคดาไล (Kodaly) (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2537: 12) ได้กล่าวไว้ว่า "เด็กไม่ควรเริ่มเรียนเครื่องดนตรีก่อนที่เขาสามารถอ่านโน้ตดนตรีได้ การเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรีจะเริ่มต้นหลังจากการศึกษาวิชาเบื้องต้นด้านทฤษฎีดนตรีก่อน 1 ปี ซึ่งได้แก่ การอ่านและเขียนโน้ตดนตรี และการฝึกการฟังเพื่อพัฒนาด้านจังหวะโดยใช้การร้องมาช่วย หลังจากนั้นเด็กจึงพร้อมที่จะเรียนปฏิบัติเครื่องดนตรี" อย่างไรก็ตามโน้ตดนตรีเป็นเพียงสื่อสำหรับนักดนตรีเพื่อให้เล่นบทเพลงได้เท่านั้น แต่ในเรื่องของอารมณ์เพลง (Musically) เป็นเรื่องที่ต้องมีการตีความบทเพลงและถ่ายทอดความรู้สึกนั้นออกมา โคดาไล (Kodaly) (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2537: 32) กล่าวว่า "นักดนตรีสามารถถ่ายทอดอารมณ์ความรู้สึกจากบทเพลงมาเป็นเสียงดนตรีได้โดยใช้การร้องช่วยในการเล่นของตนให้ดีขึ้น และนักดนตรีที่ดีควรสามารถมโนภาพจากโน้ตเพลงได้ว่า เมื่อบรรเลงเพลงนั้นแล้วเสียงจะเป็นเช่นไรก่อนการบรรเลงจริงด้วยเครื่องดนตรีของตน" ดังนั้นจุดประสงค์หลักของการสอนดนตรีแบบโคดาไล คือ ต้องการให้เด็กได้ยินแนวทำนองก่อนการบรรเลงด้วยเครื่องดนตรี

ดังนั้นเมื่อการร้องเป็นส่วนหนึ่งของการเรียนดนตรีเพื่อฝึกในเรื่องของการอ่านโน้ต บทเพลงเริ่มต้นที่เหมาะสมสำหรับเด็กควรจะเป็นบทเพลงที่เด็กมีความคุ้นเคย และเข้าใจง่าย เช่น เพลงร้องที่เรียนในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นเพลงที่มีโครงสร้างของทำนองและจังหวะที่ไม่ซับซ้อน และเนื้อหาของเพลงที่เข้าใจง่าย โคดาไล (Kodaly) (ณรุทธ์ สุทธจิตต์, 2537: 33) ได้กล่าวอีกว่า "วิถีทางที่ดีที่สุดในการสอนดนตรีสำหรับเด็กคือ การเรียนรู้เพลงพื้นเมืองของตนเอง เมื่อเด็ก

มีความเข้าใจเพลงพื้นเมืองของตนแล้ว นั่นหมายถึงสามารถอ่านและเขียนโน้ตได้แล้ว เด็กจึงจะเริ่มเรียนรู้เกี่ยวกับเพลงพื้นเมืองของประเทศอื่นๆ เพลงพื้นเมืองเป็นเพลงที่มีความสมบูรณ์ในตัวมันเอง ทั้งการผสมผสานกลมกลืนระหว่างเนื้อร้องและดนตรี รวมทั้งการถ่ายทอดวิถีชีวิต ความรู้สึกของ ชนชาตินั้นๆ”

การอ่าน การร้องและการเล่นโน้ตสากล สามารถทำได้ 2 วิธี คือ การอ่านแบบโดยอยู่กับที่ (Fixed do) และการอ่านแบบโดยย้ายที่ (Movable do) การอ่านโน้ตแบบโดยอยู่กับที่เป็น การอ่านโน้ต โด เร มี ฟา โซ ลา และ ที ตรงตามตัวอักษร C, D, E, F, G, A และ B ส่วนการอ่านโน้ตแบบโดยย้ายที่ เป็นการอ่านโน้ตตัวแรกของบันไดเสียง (Tonic) ให้เป็นโน้ตโด หรือโน้ตลา ไม่ว่าจะโน้ตเพลงนั้นจะอยู่ในบันไดเสียง (Key) ใดก็ตาม เช่น ถ้าบทเพลงอยู่ในบันไดเสียง จี เมเจอร์ (G Major) จะอ่านโน้ต G ซึ่งเป็นโน้ตตัวแรกของบันไดเสียง ออกเสียงเป็นโด และโน้ตตัวถัดมาออกเสียงเป็น เร และถ้าบทเพลงอยู่ในบันไดเสียง จี ไมเนอร์ (G Minor) จะอ่านโน้ต G ซึ่งเป็นโน้ตตัวแรกของบันไดเสียง ออกเสียงเป็น ลา และโน้ตตัวถัดมาออกเสียงเป็น ที เป็นต้น การอ่านโน้ตในลักษณะนี้จะช่วยให้เด็กได้พัฒนาทักษะในเรื่องของการร้องเพลงในบันไดเสียงต่างๆ ซึ่งสามารถนำมาประยุกต์ใช้กับการเล่นเครื่องดนตรีที่ไม่กำหนดระดับเสียง (Pitch) ตายตัว เช่น ไวโอลิน เป็นต้น ดังเช่น ธวัชชัย กล่าวไว้ว่า “การร้องเพลง หรือการร้องโน้ตจะช่วยฝึกให้เด็กคุ้นชินกับช่วงคู่ (Intervals) ต่างๆ ทำให้เขาร้องไม่เพี้ยนและส่งผลให้หูไม่เพี้ยนด้วย” (ธวัชชัย นาควงษ์, 2541: 8)

การสอนไวโอลินเพื่อให้เด็กได้เรียนรู้เรื่องของการอ่านโน้ตสากล และนำมาปฏิบัติกับเครื่องดนตรีได้อย่างถูกต้องนั้น น่าจะสอนให้เด็กได้เรียนรู้โน้ตจากการร้องเพลงก่อนจะเป็นการดี เพราะถ้าเด็กสามารถอ่านโน้ตและร้องออกเสียง (Pitch) ได้อย่างถูกต้อง เขาก็จะสามารถเล่นไวโอลินตามเสียงที่เขาร้องได้ถูกต้องตามไปด้วย การใช้เพลงร้องในระดับประถมศึกษาเป็นส่วนหนึ่งในการสอนก็น่าจะเป็นเรื่องที่เหมาะสม เพราะนอกจากในบทเพลงจะมีจังหวะที่ไม่ซับซ้อนแล้ว เด็กยังสามารถเข้าใจบทเพลงนั้นได้ดี ส่งผลให้เด็กสามารถเข้าใจเรื่องของอารมณ์เพลง (Musically) ได้ ดังเช่น โคดาไล (Kodaly) (ธวัชชัย นาควงษ์, 2541: 10) กล่าวว่า “เพลงพื้นเมืองที่มีจังหวะง่ายไม่ซับซ้อน ช่วยให้เด็กได้ซึมซับแบบแผนของจังหวะและทำนองเพลงจากกระบวนการจำอัตโนมัติที่มีอยู่ในตัวเด็กเองได้” ทั้งนี้ ธวัชชัย นาควงษ์ (2541) กล่าวว่า “โคดาไลจะแยกการสอนแบบแผนจังหวะ และทำนองออกเป็นหน่วยย่อย และสอนซ้ำๆ ในหลายๆ เพลง เด็กจะค้นพบถึงความสัมพันธ์ของเสียงในจังหวะ (Rhythm) และระดับเสียงของช่วงคู่ (Interval) ได้ด้วยตัวเอง”

จากการศึกษาพบว่า มีผู้วิจัยหลายท่านทำสื่อการสอนเรื่องการอ่านโน้ตสำหรับนักเรียนระดับพื้นฐาน เพื่อพัฒนาทักษะการปฏิบัติเครื่องดนตรี เช่น เดชาชัย สุจริตจันทร์ (2549) ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดนตรี เรื่องการอ่านโน้ตสากลเบื้องต้นของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 ที่เรียนตามวิธีสอนของโคดาเยกับวิธีสอนปกติ" ผลการวิจัยพบว่า การเรียนโดยวิธีสอนของโคดาเยทำให้นักเรียนมีทักษะการอ่านโน้ตสากลเบื้องต้นสูงกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีสอนปกติ และผู้เรียนมีเจตคติที่ดีกว่าการเรียนโดยวิธีสอนปกติ ซึ่งสอดคล้องกับ วรวิทย์ จันทร์เพ็ง (2549) ทำการวิจัยเรื่อง "การพัฒนาแผนการเรียนรู้ กลุ่มสาระการเรียนรู้กลุ่มศิลปะ สาระดนตรี เรื่อง ชลัษฏีคอร์ดอร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนเทิดไทยวิทยาคม สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาร้อยเอ็ด เขต 1 จังหวัดร้อยเอ็ด โดยการสอนตามแนวคิดของโคดาเย" ผลการวิจัยพบว่า แผนการเรียนรู้ตามแนวคิดของโคดาเยมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่ตั้งไว้คือ 80/80 และนักเรียนมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนตามแนวคิดของโคดาเย อย่างไรก็ตาม แม้ว่าในงานวิจัยดังกล่าวจะใช้แนวการสอนดนตรีตามแนวคิดของโคดาเย จากการศึกษา ยังไม่พบว่ามีผู้ทำวิจัยเกี่ยวกับการอ่านโน้ตแบบโดย้ายที่ กับเครื่องดนตรีที่ไม่มีระดับเสียงตายตัวชัดเจน เช่น ไวโอลิน เป็นต้น

ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจสร้างแบบฝึกหัดการร้องโน้ตแบบโดย้ายที่ โดยใช้เพลงร้องในระดับประถมศึกษา โดยนำมาทำเป็นโน้ตสากลแบบโดย้ายที่ แล้วให้ผู้เรียนร้องโน้ตก่อนเล่นไวโอลิน โดยคาดว่าเมื่อใช้แบบฝึกหัดการร้องโน้ตแบบโดย้ายที่ที่สร้างขึ้นนี้แล้ว ผู้เรียนจะสามารถเล่นได้โดยเสียงไม่เพี้ยนและจังหวะถูกต้อง

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อสร้างแบบฝึกหัดสำหรับการเล่นไวโอลิน โดยใช้วิธีการร้องโน้ตแบบโดย้ายที่
2. เพื่อศึกษาประสิทธิผลของการเล่นไวโอลิน โดยใช้วิธีการร้องโน้ตแบบโดย้ายที่

ขอบเขตการวิจัย

ขอบเขตด้านเนื้อหา

ตัวแปรที่ใช้ในการศึกษางานวิจัยในครั้งนี้คือ ตัวแปรต้น ได้แก่ แบบฝึกหัดการร้องโน้ตสากลแบบโดย้ายที่ (Movable do) ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น และตัวแปรตาม ได้แก่ ประสิทธิผลของการเล่นไวโอลินระดับพื้นฐาน

สมมติฐานงานวิจัย

ผู้เรียนจำนวนอย่างน้อยร้อยละ 70 ของจำนวนผู้เรียนที่เรียนจากแบบฝึกหัดการร้องโน้ตสากลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น สามารถเล่นบทเพลงที่กำหนด ทั้งระดับเสียงและจังหวะในระดับถูกต้องมากถึงถูกต้องมากที่สุด ตามเกณฑ์ที่กำหนดดังนี้

คะแนนร้อยละ 80-100	เล่นบทเพลงได้ในระดับถูกต้องมากที่สุด
คะแนนร้อยละ 70-79	เล่นบทเพลงได้ในระดับถูกต้องมาก
คะแนนร้อยละ 60-69	เล่นบทเพลงได้ในระดับถูกต้องปานกลาง
คะแนนร้อยละ 50-59	เล่นบทเพลงได้ในระดับถูกต้องน้อย
คะแนนต่ำกว่าร้อยละ 50	เล่นบทเพลงได้ในระดับถูกต้องน้อยที่สุด

แนวคิดในการตั้งสมมติฐานให้ผู้เรียนจำนวนอย่างน้อยร้อยละ 70 ของผู้เรียนที่เรียนแบบฝึกหัดการร้องโน้ตสากลที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น จะสามารถเล่นบทเพลงที่กำหนด ทั้งระดับเสียงและจังหวะในระดับถูกต้องมากถึงถูกต้องมากที่สุด คือ

1) ความพร้อมทางด้านร่างกายและสติปัญญา

เนื่องจากกลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนไวโอลินที่มีระดับอายุ 13-15 ปี ซึ่งมีพัฒนาการด้านสรีระ และระบบกล้ามเนื้อที่มีความแข็งแรงมากขึ้น อีกทั้งเด็กในวัยนี้ยังมีพัฒนาการทางด้านสติปัญญาที่เพียเจต์ (Jean Piaget) จัดให้อยู่ในขั้นการคิดแบบเหตุผลเชิงนามธรรม (Formal Operational Stage) ซึ่งเป็นขั้นที่เด็กจะมีความสามารถในการคิดแก้ปัญหาหรือสรุปเหตุผลอย่างเป็นระบบ ดังนั้นเด็กในวัยนี้จึงสามารถเรียนรู้เรื่องราวเกี่ยวกับดนตรีได้อย่างรวดเร็ว

2) ความสนใจ

นักเรียนไวโอลินที่เป็นกลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ เป็นผู้ที่มีความสนใจที่จะเรียนไวโอลินและสมัครใจที่จะเรียนการร้องโน้ตสากลแบบโดยายที่ จากแบบฝึกหัดที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น การที่เด็กมีความสนใจเรื่องใด ย่อมทำให้มีความตั้งใจที่จะเรียนรู้ในเรื่องนั้นๆ ดังที่ สุดใจ เหล่าสุนทร (2549: 91) กล่าวว่า ถ้าเด็กไม่มีความสนใจในสิ่งที่ตนเรียน การเรียนรู้และประโยชน์ที่ได้จากการเรียนย่อมมีน้อยและ ไม่เกิดประโยชน์อันใด เข้าทำนอง “เข้าหูซ้าย ทะลุขวา”

3) ความรู้พื้นฐานของผู้เรียน

นักเรียนไวโอลินที่เข้ากลุ่มตัวอย่างในครั้งนี้ เป็นนักเรียนไวโอลินระดับพื้นฐานที่เรียนไวโอลินมาแล้วไม่เกิน 3 เดือน ซึ่งผ่านการเรียนเรื่องบันไดเสียง (Scale) G Major, D Major และ A Major มาแล้ว ดังนั้นจึงสามารถนำมาปรับใช้ในการเรียนเรื่องการร้องโน้ตสากลแบบโดยายที่ได้ ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์ (2548: 34) กล่าวถึงเรื่องนี้ว่า “ผู้ที่เคยมีประสบการณ์ในเรื่องหนึ่งเรื่องใด ที่อาจมีผลต่อการเรียนรู้ในอีกเรื่องหนึ่ง ซึ่งก็คือความรู้เดิมที่มีอยู่ จะช่วยเสริมให้เกิด

การเรียนรู้ใหม่” นอกจากนั้นในแบบฝึกหัดยังใช้บทเพลงในระดับประถมศึกษา ซึ่งเป็นเพลงที่เด็กเคยได้เรียนมาแล้ว

4) รูปแบบการเรียนการสอน

การกำหนดรูปแบบการเรียนการสอนและขั้นตอนต่างๆ ของแบบฝึกหัดการร้องโน้ตสากลแบบโตย่ายที่ใช้แนวคิดการเรียนรู้ทักษะปฏิบัติของฮาเบอร์ (Haber, 1975 อ้างถึงในปริยาพร วงศ์อนุตรโรจน์ 2548: 95) ที่กล่าวว่า “การเรียนรู้ทักษะมี 3 ขั้นตอนคือ ขั้นทำความเข้าใจ (Cognitive Phase) ขั้นฝึกหัดจนเป็นพฤติกรรมคงที่ (Fication Phase) และขั้นปฏิบัติได้อย่างอัตโนมัติ (Autonomous Phase)” ซึ่งรูปแบบการเรียนการสอน จะแบ่งเป็นขั้นตอนต่างๆ คือ

- 1) ทำความเข้าใจเรื่องการร้องโน้ตสากลแบบโตย่ายที่
- 2) ฝึกร้อง และเล่นไวโอลินในบันไดเสียงที่กำหนดบนบรรทัด 5 เส้น
- 3) ฝึกร้อง และเล่นบทเพลงจากแบบฝึกหัดที่กำหนด

ข้อตกลงเบื้องต้น

การวิจัยในครั้งนี้ เน้นในเรื่องของความเข้าใจความสัมพันธ์ระหว่างการร้องโน้ตและการวางนิ้วลงบนสายไวโอลินให้ได้ระดับเสียงที่ถูกต้องตามเสียงร้อง บทเพลงที่ใช้ในการทดลอง เป็นเพลงร้องในระดับประถมศึกษาที่มีอัตราจังหวะปานกลาง กำหนดให้มีโน้ตตัวกลม (Whole note) โน้ตตัวขาว (Half note) โน้ตตัวดำ (Quarter note) โน้ตตัวเข็ปัด 1 ชั้น (Eighth note) และโน้ตประจุด (Dotted note) เท่านั้น ไม่เน้นเรื่องของการใช้คันชัก (Bowling) และ Articulations

นิยามศัพท์เฉพาะ

นักเรียนไวโอลินระดับพื้นฐาน หมายถึง ผู้ที่เรียนไวโอลินมาแล้วไม่เกิน 3 เดือน สามารถเล่นบันไดเสียง G Major, D Major และ A Major ได้หนึ่งช่วงคู่แปด (Octave) โดยเริ่มที่สายเปล่า (Open String)

การอ่านโน้ตสากล หมายถึง การบอกชื่อตัวโน้ตโดยใช้ชื่ออักษรภาษาอังกฤษ A, B, C หรือใช้คำว่า โด เร มี เป็นต้น

การร้องโน้ตสากล หมายถึง การร้องออกเสียงให้เป็นทำนอง หรือการออกเสียงให้ตรงกับระดับเสียงที่ถูกต้อง

โน้ตสากลแบบโดย้ายที่ (Movable do) หมายถึง การอ่านหรือร้องโน้ตตัวแรก
ของบันไดเสียงเป็นโน้ตโด และตัวถัดไปเป็นโน้ตเร ตามลำดับในกรณีที่บทเพลงอยู่ในบันไดเสียง
เมเจอร์ ส่วนบทเพลงที่อยู่ในบันไดเสียงไมเนอร์ จะอ่านหรือร้องโน้ตตัวแรกของบันไดเสียงเป็นโน้ต
ลา และโน้ต ตัวถัดไปเป็นโน้ตที่ ตามลำดับ

เพลงร้องในระดับประถมศึกษา หมายถึง บทเพลงร้องในหนังสือแบบเรียน
ของนักเรียนระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 1-6 หรือเทียบเท่า โดยใช้หลักสูตรแกนกลางการศึกษา
ขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551

ประโยชน์ที่ได้รับ

1. มีแบบฝึกหัดการร้องโน้ตสากลแบบโดย้ายที่ สำหรับนักเรียนไวโอลิน
ระดับพื้นฐาน
2. สามารถนำแนวคิดนี้ไปประยุกต์ใช้เป็นแบบฝึกหัดสำหรับเครื่องดนตรีชนิดอื่น
ต่อไปได้